

NORA
ROBERTS

*Een
fonkelend spoor*

Vertaling Elco Bos

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 1988 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Sweet Revenge*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1992 HarperCollins Holland
Vertaling: Elco Bos
Omslagontwerp: Wil Immink Design
omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 3130 9
ISBN 978 94 027 5664 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk januari 2019

Originele uitgave verschenen bij Bantam Books, New York.
Deze vertaling is uitgegeven in overeenkomst met Bantam Dell, een imprint van The Random House Publishing group, een divisie van Random House, Inc.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

New York, 1989

Stuart Spencer had grondig de pest aan zijn hotelkamer. Het enige voordeel van zijn verblijf in New York was het feit dat zijn vrouw, die thuis in Londen zat, hem niet aan zijn hoofd kon zeuren over zijn dieet. Dus had hij een clubsandwich besteld en hij genoot van elke hap.

Hij was een kalende man met een gezet postuur, maar zonder de gemoedelijkheid die daar gewoonlijk mee geassocieerd wordt. Bovendien werd hij op dit moment gehinderd door een blaar op zijn hiel en een hardnekkige verkoudheid. Na een paar slokken thee concludeerde hij humeurig dat Amerikanen het theezetten wel nooit zouden leren.

Waar hij naar verlangde, was een heet bad, een behoorlijke kop earl grey en minstens een uur rust, maar het was duidelijk dat het daar voorlopig niet van zou komen, gezien de aanwezigheid van de man die bij het raam stond.

‘Wat had je nou?’ vroeg hij geërgerd toen hij Philip Chamberlain de vitrage opzij zag schuiven om een blik naar buiten te werpen.

‘Je treft het met het uitzicht,’ klonk het droogjes. Philip blikte naar de blinde muur van het aangrenzende gebouw. ‘Rianter kan het niet.’

‘Philip, mag ik je er even op wijzen dat ik niet voor mijn lol hartje winter naar New York ben komen vliegen? In Londen zit

ik met een gigantische achterstand in papierwerk opgescheept, en het grootste deel daarvan is aan jou en je weinig conventionele manier van opereren te wijten. Als je me iets hebt mee te delen, doe het dan meteen, alsjeblieft.’

Onverstoorbaar bleef Philip naar buiten kijken. Hoewel hij niet gerust was op de uitkomst van het informele overleg waarom hij zelf had gevraagd, wees niets in zijn beheerste houding op zijn innerlijke spanning. ‘Nu je hier toch bent, moet ik je echt eens meenemen naar een show, Stuart. Een musical, of iets dergelijks. Je begint een zuurpruim te worden.’

‘Voor de draad ermee.’

Philip liet de vitrage op zijn plaats vallen. Hij draaide zich om en liep met soepele tred naar de man aan wie hij de afgelopen jaren had moeten rapporteren. Zijn beroep eiste zelfvertrouwen en atletische gratie, en met zijn vijfendertig jaar had hij er een kwart eeuw beroepservaring op zitten.

Geboren en getogen in een achterbuurt van Londen, had hij niettemin al op jeugdige leeftijd kans gezien zich toegang te verschaffen tot societyfeesten, en dat was geen geringe prestatie geweest in een tijd dat er nog nauwelijks werd getornd aan het vastgeroeste Britse klassebewustzijn. Hij wist wat honger en armoede betekenden, zoals hij ook wist wat het betekende je aan kaviaar te goed te kunnen doen. Hoewel hij uitzonderlijk goed was in wat hij deed, was het succes hem beslist niet komen aanwaaien. Hij had ervoor moeten knokken.

‘Ik heb een hypothetisch voorstel voor je, Stuart,’ begon hij, terwijl hij ging zitten. Hij schonk een kop thee voor zichzelf in. ‘Maar om te beginnen wil ik van je horen of je vindt dat ik je de afgelopen jaren behoorlijk van dienst ben geweest.’

Narrig nam Spencer nog een hap van zijn clubsandwich. Als hij daar geen last van zijn maag van kreeg, zou hij het wel van Philip krijgen. ‘Ben je op salarisverhoging uit?’ informeerde hij sarcastisch.

‘Geen slecht idee, maar daar is het me nu niet om te doen.’ Zoals vaker wanneer het nodig was, glimlachte Philip innemend. Tegen die glimlach waren maar weinig mensen bestand. ‘Het gaat om de vraag of het lonend is geweest om een dief op de loonlijst van Interpol te hebben.’

Spencer haalde zijn zakdoek tevoorschijn en snoot zijn neus. ‘Van tijd tot tijd,’ antwoordde hij neutraal.

Philip vroeg zich of het Stuart was opgevallen dat hij – anders dan gewoonlijk – niet ‘ex-dief’ had gezegd. ‘Is het de leeftijd dat je zo gul bent met complimentjes?’ kon hij niet nalaten hatelijk te informeren.

‘Ik zit hier niet om je de hemel in te prijzen, Philip. Ik wil nu eerst wel eens weten waarom ik met alle geweld zo snel naar New York moest komen.’

‘Wat dacht je van een tweede?’

‘Een tweede wat?’

‘Een tweede dief, Stuart.’ Hij wees naar de restanten van de clubsandwich. ‘Bruin brood met zemelen zou beter voor je zijn.’

‘Waar wil je naartoe?’

Er hing heel wat af van wat Philip nu ging zeggen, maar hij was niet anders gewend dan dat zijn toekomst, en soms zelfs zijn leven, afhing van snelle beslissingen en nog snellere acties. Als buitengewoon getalenteerde dief had hij de verschillende speurders die achter hem aan zaten, altijd op een dwaalspoor weten te brengen. Tot hij van het ene op het andere moment had besloten

zijn leven een andere wending te geven door voor Stuart en Interpol te gaan werken. Een puur zakelijk besluit, na zorgvuldige afweging van de voor- en nadelen. Zijn huidige voorstel berustte op persoonlijke overwegingen.

‘Stel, hypothetisch gesproken, dat ik een bijzonder goede dief ken, die Interpol al tien jaar gek maakt en die nu, net als ik, heeft besloten het vak eraan te geven... Eentje die bereid is zijn diensten aan te bieden in ruil voor pardon.’

‘Je hebt het over De Schaduw.’

Philip knipte een denkbeeldig stofje van zijn broek. ‘Hypothetisch gesproken,’ herhaalde hij voor alle duidelijkheid.

De Schaduw! Op slag was Spencer zijn pijnlijke hiel en de naweeën van de vermoeiende vlucht vergeten. De waarde van de juwelen die door die mysterieuze figuur waren ontvreemd, moest inmiddels in de miljoenen dollars lopen. Hij was al tien jaar lang naar de dief op jacht, maar nog altijd zonder het gewenste resultaat, zelfs al had Interpol anderhalf jaar terug besloten zwaar geschut in stelling te brengen.

Van hogerhand was bepaald dat er een dief voor nodig was om een dief te vangen: Philip Chamberlain, de man die – nu hij niet meer als zodanig actief was – door De Schaduw naar de kroon werd gestoken. Spencer werd razend bij de gedachte dat Philip zijn vertrouwen mogelijksterwijs had beschaamd.

‘Alle machtig, je wéét wie hij is!’ riep hij getergd uit. ‘Je kent zijn identiteit en je weet waar we hem kunnen vinden! Tien jaar zijn wij al naar hem op zoek, en nu heb jij ons ook nog eens maanden aan het lijntje gehouden. Ik maak me sterk dat je van het begin af aan hebt geweten wie hij is en waar hij zit!’

‘Misschien,’ reageerde Philip onaangedaan. ‘Misschien ook niet.’

‘Verdorie, Philip, ik heb zin om je op te sluiten en de sleutel in de Theems te gooien!’

‘Dat doe je toch niet, want ik ben voor jou de zoon die je nooit hebt gehad,’ klonk het bedaard.

‘Hoe haal je het in je hoofd? Ik heb een zoon.’

‘Maar niet zo een als ik.’ Philip leunde op zijn gemak achterover, alsof Spencers uitbarsting hem koud liet. ‘Wat ik voorstel, komt neer op eenzelfde afspraak als jij en ik vijf jaar terug hebben gemaakt. Toen had jij in elk geval genoeg visie om in te zien dat het in dienst nemen van de beste lonender was dan vergeefs op hem te blijven jagen.’

Spencer had zich weer in de hand. ‘Als ik me goed herinner, is het je opdracht die vent te grazen te nemen, niet om namens hem te onderhandelen. Als je een naam en een signalement hebt, wil ik die horen. Feiten, Philip, geen hypothetische voorstellen.’

‘Die tien jaar zoeken heeft je niets opgeleverd,’ merkte Philip afgemeten op. ‘Je hebt helemaal niets, en als ik wegloop, blijft dat zo.’

‘Ik heb jou,’ klonk het – zo kil, dat Philip hem met onwillekeurig halftoegeknepen ogen scherp aankeek. ‘De gevangenis is geen pretje voor een vent met jouw smaak.’

‘Is dat een dreigement?’ Er trok een huivering langs Philips ruggengraat, maar zijn gezicht vertoonde geen spoor van emotie. Uiterlijk een toonbeeld van koele beheersing, vouwde hij zijn handen. Hij hield het er maar op dat Spencer blufte. ‘Ik heb pardon gekregen. Dat was de afspraak.’

‘Jij bent degene die aan de regels van die afspraak tornt, beste kerel. Als je me de naam geeft, kan ik aan de slag.’

‘Je denkt te klein, Stuart. Dat is de reden waarom jij maar zo weinig diamanten hebt teruggevonden, terwijl ik me er zoveel heb toegeëigend. Als je De Schaduw te pakken krijgt, heb je een dief achter de tralies. Denk je nu heus dat je daarmee meer dan een fractie van de schatten kunt traceren die de afgelopen tien jaar zijn ontvreemd?’

‘Het is gewoon een zaak van gerechtigheid.’

‘Oké.’

Niet alleen door die onverwachte instemmende reactie realiseerde Spencer zich dat Philips houding veranderd was. Dat viel ook af te leiden uit het feit dat hij voor het eerst tijdens hun gesprek zijn ogen neersloeg. En niet omdat hij in verlegenheid was gebracht; hij kende Philip goed genoeg om dat zeker te weten.

‘Gerechtigheid, daar wil ik het straks ook nog wel even over hebben,’ hernam Philip na een kort stilzwijgen. Te ongedurig om te blijven zitten, stond hij op. ‘Toen jij met die opdracht kwam, heb ik hem aangenomen omdat deze dief mijn bijzondere belangstelling heeft. Dat geldt nog steeds. Sterker nog, je zou kunnen zeggen dat mijn interesse gaandeweg alleen maar groter is geworden.’

Hij wist dat hij het niet te ver moest drijven. Stuart en hij hadden in de loop der jaren respect voor elkaar gekregen. Meer nog: er was zelfs sprake van wederzijdse bewondering, al werd die nooit hardop uitgesproken. Dat nam alleen niet weg dat Spencer nooit en te nimmer van het rechte pad afweek. ‘Stel – vanzelfsprekend nog altijd hypothetisch – dat ik de identiteit van De Schaduw ken. Stel dat we met elkaar hebben gesproken en

dat ik tot de overtuiging ben gekomen dat jij de talenten van de persoon in kwestie goed zult kunnen gebruiken. Kwaliteiten waarover je kunt beschikken tegen een kleine tegenprestatie als een schoon strafblad.'

'Kleine tegenprestatie? Die schooier heeft meer gestolen dan jij!'

Philip keek hem uit de hoogte aan. 'Ik zie niet in waarom je het nodig vindt me te beledigen. Niemand heeft aan totale waarde meer gestolen dan ik in mijn tijd.'

'En daar ben je nog trots op ook?' Spencer verschoot van kleur. 'Als dief door het leven gaan vind ik bepaald niet iets om over op te scheppen.'

'Dat is nu net het verschil tussen jou en mij.'

'Via ramen naar binnen glippen, in ongure tenten plannetjes bekokstoven -'

'Pas op, je wekt zoete herinneringen.' Philip onderbrak hem meesmuilend. 'Als ik jou was, zou ik even tot tien tellen, Stuart. Ik wil niet verantwoordelijk zijn voor een gevaarlijke verhoging van je bloeddruk.' Hij pakte de theepot om hun beiden nog eens in te schenken. 'Misschien is dit het juiste moment om je te vertellen dat ik je toentertijd hogelijk ben gaan waarderen. Ik denk dat ik tot op de dag van vandaag kraakjes zou zetten als jij me niet steeds dichterbij de hielen was komen te zitten. Begrijp me goed, ik heb net zomin spijt van wat ik heb gedaan als van mijn overstap.'

Stuart dwong zich tot kalmte door een slok thee te nemen. 'Dat doet allemaal niet ter zake,' bromde hij geërgerd, hoewel Philips bekentenis hem wel degelijk raakte. 'De kern van de zaak is dat je nu voor mij werkt.'

‘Dat ben ik niet vergeten, Stuart.’ Philip wierp een blik uit het raam. Het was een heldere, ijskoude dag, die hem naar het voorjaar deed verlangen. ‘Juist als loyale werknemer,’ vervolgde hij na een korte stilte, terwijl hij Spencer strak aankeek, ‘zie ik het als mijn plicht je op nieuwe rekruten te attenderen, zeker als die hun gewicht in goud waard kunnen zijn.’

‘Een dief.’

‘Ja. Een bijzonder goede.’ Hij glimlachte. ‘Overigens geef ik je op een briefje dat noch Interpol, noch enige andere organisatie – ook niet met vereende krachten – ooit achter de ware identiteit van deze dief zal komen.’

‘Ach, hij zal op een gegeven moment wel weer eens in actie komen.’

‘Nee.’

‘Hoe kun je daar zo zeker van zijn?’

Philip vouwde zijn handen. Zijn trouwring glansde bescheiden. ‘Omdat ik daar persoonlijk op zal toezien.’

‘Wat betekent die persoon voor je?’

‘Dat is niet gemakkelijk uit te leggen.’ Hij haalde diep adem. ‘Luister, Stuart. Ik heb vijf jaar voor en met je gewerkt. Vaak ging het om smerige zaakjes, en nog vaker om zowel smerige als gevaarlijke karweitjes. Tot nog toe heb ik je nooit om iets gevraagd. Nu vraag ik je om pardon voor mijn hypothetische dief.’

‘Ik kan nooit garanderen–’

‘Je woord is voor mij garantie genoeg.’ Beslist viel Philip hem in de rede. ‘In ruil daarvoor bezorg ik je dat doek van Rubens. Afgezien daarvan, kan ik je iets bieden waarmee je het nodige politieke gewicht in de schaal kunt leggen om een uiterst explosieve situatie te laten afkoelen.’

Daar moest Stuart even over nadenken. 'Je bedoelt toch niet in het Midden-Oosten?'

Philip haalde zijn schouders op. 'Hypothetisch.' Hoe het antwoord ook luidde, het was en bleef zijn bedoeling Stuart op het spoor van de Rubens en Abdu te zetten. Het was echter niet zijn gewoonte zijn troeven direct uit te spelen. 'Laten we het erop houden dat Engeland met die informatie heel wat druk kan uitoefenen in een gebied waar dat bijzonder goed van pas kan komen.'

Spencer keek Philip strak aan, in het besef dat hun gesprek allang niet meer alleen over diamanten en robijnen ging. 'Grijp je niet veel te hoog, Philip?'

'Maak je over mij geen zorgen.' Hij kon weer ontspannen gaan zitten nu de stemming was omgeslagen. 'Ik geef je de verzekering dat ik precies weet wat ik doe.'

'Je roert anders in een verdraaid delicate kwestie.'

Niet alleen verdraaid delicaat, ook zeer belangrijk, bedacht Philip. Voor hem misschien wel de allerbelangrijkste kwestie van zijn leven. 'We kunnen er allebei beter van worden, Stuart.'

Spencer pakte hoofdschuddend de fles whisky van de bar. Na een nauwelijks merkbare aarzeling schonk hij een bodempje in twee glazen. 'Laat maar eens horen. Ik zal doen wat ik kan.'

Philip haalde diep adem. 'Hiermee leg ik het enige wat voor mij telt in jouw handen, Spencer, onthoud dat goed.' Hij accepteerde het glas dat Stuart hem voorhield. 'Ik heb de Rubens gezien toen ik in de schatkamer van Koning Abdu van Jaquir was.'

'Wat had je daar in 's hemelsnaam te zoeken?' vroeg de corpulente Spencer verbijsterd.

‘Dat is een lang verhaal.’ Philip hief zijn glas bij wijze van toost en nam vervolgens een slok van de dure whisky. ‘Om bij het begin te beginnen, moet ik terug naar Phoebe Spring.’

Jaquir, 1968

Adrienne staarde naar het klokje naast het bed. Ze was te opgewonden om te slapen. Nog even, en het zou middernacht zijn. Dan was ze jarig. Dan werd ze vijf!

Het paleis was in diepe rust verzonken, maar lang zou het niet meer duren voor de zon opging. Dan zou de *muezzin* vanaf zijn hoge plaats in de moskee de gelovigen oproepen voor het gebed, en op dat moment zou de mooiste dag van haar leven echt beginnen.

's Middags zou er muziek zijn en kwamen de cadeautjes en schalen met chocolaatjes. Alle vrouwen zouden hun mooiste kleren dragen, en er zou gedanst worden. Iedereen zou komen. Grootmoeder zou verhaaltjes vertellen; tante Latifa, die altijd lachte en nooit schold, zou Duja meebrengen. En de vrolijke Favel zou met al haar kinderen komen.

Adrienne begon bijna te giechelen van opwinding; het zou een geweldig feest worden, en iedereen zou haar vertellen hoe mooi ze was.

Mama had beloofd dat het een heel bijzondere dag ging worden. Een dag speciaal voor haar. Als haar vader het goed vond, zouden ze later in de middag een uitstapje naar het strand maken. Ze had voor de gelegenheid een nieuwe jurk gekregen, een zijden jurk met strepen in alle kleuren van de regenboog. Met haar onderlip tussen haar tanden draaide ze

haar hoofd opzij om stilletjes naar haar moeder te kijken.

Phoebe sliep, haar mooie gezicht ontspannen en haar gave huid als albast in het maanlicht. Adrianne vond het heerlijk wanneer ze bij haar moeder in het grote, zachte bed mocht slapen. Het was zo fijn om zich in haar armen te nestelen en naar haar verhalen over New York en Parijs te luisteren. En soms giechelden ze samen.

Heel behoedzaam stak ze een hand uit om Phoebes haar te strelen zonder haar te wekken. Haar moeder had het mooiste haar dat ze zich kon voorstellen. Hoewel Adrianne zelf pas vijf was, was ze toch al vrouw genoeg om haar moeder te benijden om haar unieke, prachtig golvende warmrode haar en zachte roomblanke huid. Zelf had ze ravenzwart haar, net als alle andere vrouwen in Jaquir, maar zij was dan ook niet Amerikaans, zoals Phoebe, alleen maar half-Amerikaans.

Maar over dat laatste had haar moeder het nooit, tenzij ze alleen waren. Haar vader werd kwaad als hij het hoorde.

Adrianne had al vroeg geleerd alles te mijden waarover haar vader boos kon worden. Alleen begreep ze niet waarom zijn ogen vuur schoten en hij zijn lippen verbeten op elkaar klemde wanneer hij eraan werd herinnerd dat Phoebe Amerikaanse was. Phoebe was filmster geweest. Adrianne wist weliswaar niet wat dat wilde zeggen, maar ze vond het leuk klinken. Filmster... Het woord deed haar denken aan heldere lichtjes aan een donkere hemel.

Haar moeder was een ster geweest, en nu was ze koningin. De eerste vrouw van Abdu ibn Faisal Rahman al-Jaquir, heerser over Jaquir, sjeik der sjeiken. Met haar grote blauwe ogen en haar mooi gevormde mond was Phoebe de mooiste van zijn

vrouwen. Ze was ook de langste vrouw in de harem. Bij haar vergeleken, waren de andere vrouwen kleine drukdoenerige vogeltjes. Alleen zou Adrianne graag willen dat haar moeder gelukkiger was. Ze hoopte in elk geval dat ze, nu ze vijf werd, zou gaan begrijpen waarom Phoebe vaak zo verdrietig keek en soms huilde wanneer ze dacht dat niemand het zag.

De vrouwen in Jaquir leidden een beschermd leven, en de vrouwen van het Huis van Jaquir werden niet geacht te werken of ongelukkig te zijn. Ze kregen alles wat ze nodig hadden: prachtige vertrekken en de heerlijkste parfums.

Phoebe had ook de mooiste kleren en juwelen. Ze had de Zon en Maan.

Adrianne sloot haar ogen om het beeld op te roepen van het schitterende collier dat haar moeder soms droeg. Hoe de grote diamant, de Zon, schitterde, en hoe de onbetaalbare parel, de Maan, glansde. Phoebe had beloofd dat Adrianne het collier ooit ook zou dragen. Later, wanneer ze groot was.

Luisterend naar de geruststellende regelmatige ademhaling van haar moeder, probeerde ze zich voor te stellen hoe het was om groot te zijn. Ze zou een sluier moeten dragen, en op een dag zou er een man voor haar worden gekozen met wie ze zou moeten trouwen. Op haar huwelijksdag zou ze de Zon en de Maan dragen, en dan zou ze een goede vruchtbare echtgenote worden.

Ze zou feesten geven voor de andere vrouwen en die op ge-glazuurde taartjes trakteren, terwijl de bedienden met schalen chocolaatjes rondgingen. Haar echtgenoot zou knap en machtig zijn, net als haar vader. Misschien zou hij zelfs ooit koning worden. Hij zou haar boven alles liefhebben...